

DET KGL. BIBLIOTEK
12 MAR. 1986

Sæt det sorte diktat ud af kraft!

De sidste tre ugers storkonflikt og folkestrejker imod det sorte regeringsdiktat i overenskomsterne har vist, at arbejderklassen, de arbejdsløse, de offentligt ansatte, ungdommen, pensionister, bistanndsmodtagere og andre har fået nok af den reaktionære kapitalistiske kriseoffensiv. Kampen for at tvinge de rige til at bære den kapitalistiske krises byrder er for alvor gået ind.

Strejkebevægelsen og demonstrationerne har været de mest omfattende, der er set i vort land. Altomfattende aktionsdage, der lagde alle storbyer og næsten hele det øvrige land dødt, har vist, at kampviljen er tilstede og at arbejderklassen besidder en kolossal styrke, når den kæmper enigt og for et fælles mål.

LO-toppen og dens revisionistiske venner forrådde kampen

Kun forræderi kunne forhindre denne kolossale kraft i at opnå de mål, den havde sat sig: at vælte det sorte diktat og gennemtvinge vores retfærdige overenskomstkrav. Og dette forræderi kom fra Socialdemokratiets ledelse og LO-toppen, som nægtede at åbne strejkekasserne, da der var brug for dem. De nægtede at gennemføre den generalstrejke, som arbejderklassen samlet krævede gennemført, og gav derigennem Schlüter-regeringen en uvurderlig håndsrækning.

Men forræderiet kom også fra det revisionistiske DKP og de faglige ledere i dette parti med Jan Andersen i spidsen. De forhindrede indkaldelsen af en landsdækkende tillidsmandskonference i påsken, på et afgørende og kritisk tidspunkt. I stedet gad de signal til afdansningsbal med aktionsdagen onsdag den 10. april, der imidlertid entydigt viste, at arbejderklassen og dens allierede var parat til og forlangte fortsat kamp. En parlamentarisk alliance med Socialdemokratiet og andre revisionistiske partier omkring et såkaldt »arbejderflertal« - med arbejderforrædere i spidsen - og et samarbejde med LO-toppen og de lokale socialdemokratiske fællesorganisationer, der som oftest spillede en skruibrækkerrolle under strejken, var vigtigere for DKPerne, som dermed fik splittet kampen.

Den linie, der er stukket ud for at sprænge lønrammen lokalt i stedet for at udvide strejker og aktioner til en altomfattende strejkekamp, er en linie, som tjener til at opsplutte den fælles kamp. Det er arbejderaristokratiets, de bedst stillede arbejderes og fagbureaukraters linie, som lader resten af arbejderklassen og de offentligt ansatte og alle de øvrige grupper, der er gået i kamp, i stikken, og underminerer den fælles kampindsats.

Men kampviljen er ubrudt

Men selv om de første omfattende folkestrejker ikke umiddelbart kan genrejses på trods af den ubrudte kampvilje, som arbejderklassen lægger for dagen, er

kampen imod det sorte regeringsdiktat og for 35-timers arbejdsuge, fuld dyrtidsdækning, generelle lønforhøjelser og særlig sikring af de lavestlønnede langt fra slut. Opgøret med Schlüter-regeringen og dens håndlangere i den socialdemokratiske fagbevægelse fortsætter. Kampen for at få genansat fyrede tillidsfolk og andre klassebevidste kammerater, som er jaget bort på grund af deres kampaktiviteter, vil ikke stoppe. Forskellige strejker og aktioner som praktisk indførelse af 35-timers ugen, strejker mod særligt følsomme områder, understøttelse af lokale lønkrav gennem strejker og blokader osv. vil blusse op i den kommende tid. Erfaringen fra storstrejkerne viser os, at det er afgørende, at disse aktioner støttes af hele arbejderklassen og ledes af kræfter, som er ubestikkeligt loyale og kampvillige, uden forræderi.

Opbyg en revolutionær fagbevægelse

De vigtige erfaringer for skabelsen af pålidelige strejke- og blokadeledelser, af virkelige kampvillige tillidsmandsforummer og forummer for klassebevidste arbejdere, udenfor LO-toppens og arbejderaristokratiets kontrol, for koordination af industriarbejdspladsernes, de offentligt ansattes og andre gruppers kamp på byplan såvel som på landsplan fortsætter. Og kampen fortæller, at nu må der tages et opgør med alle de faglige ledere, som forrådt og svigtede kampen fra LO-toppen til det lokale plan. De må fjernes og erstattes med kampvillige arbejdere og tillidsfolk, som har fungeret som virkelige ledere i den kampsituation, vi har været igennem og som vi fortsat står i.

Hold fast ved kravene!

Har vi ikke opnået vores umiddelbare mål, har folkestrejkerne til gengæld rystet det borgerlige Danmark og classesamarbejdsfolkene. Kampen har givet umådelige lærdomme, som vil være af den største værdi i den nære fremtid og senere. Arbejderklassens kampvilje og styrke er usvækket og kolossal, så længe dens enhed bevares. Den skal udbygges på alle leder til kommende slag. Vi har ingen fredspligt og vi kæmper for:

- ★ Undergrav det sorte diktat!
- ★ Væk med den reaktionære dagpengereform!
- ★ 35-timers arbejdsuge med fuld lønkomensation!
- ★ Fuld dyrtidsdækning!
- ★ Generelle lønforhøjelser – spræng lønrammen på alle felter!
- ★ Genansættelse af alle politisk fyrede!
- ★ LO ud af Arbejdsretten – væk med Arbejdsretten og hovedaftalen!
- ★ Fjern classesamarbejdsfolkene fra deres tilranede poster!

Mandag den 15. april 1985

DKP/ML

Marxistisk-Leninistisk Parti
Griffenfeldsgade 26, 2200 Kbh. N
Telefon: 01-35 60 69